

HLAS SPOD MNÍCHA

farský týždenník, číslo 14/2020, ročník II.

HOMÍLIA NA VEĽKONOČNÚ VIGÍLIU

Na dnešný večer nám Cirkev ponúka bohatý stôl Božieho slova. Sedem čítaní zo Starého zákona a dve z Nového. My si z tých siedmich môžeme vybrať, no nemali by chýbať prvé tri. Sú to úryvky z knihy Genesis a Exodus. Knihy, ktoré patria do židovskej Tóry, teda do Zákona.

Židovskí rabíni učia, že všetko, čo je v tóre, je dôležité. Slová, aj symboly. A prvá kniha Genesis začína písmenom Bet zo slova Berešit. Berešit bara Jahwe – Na počiatku stvoril Boh.

Židovské písmená majú aj číselný symbol a hodnotu. Bet je druhé písmeno abecedy, má teda hodnotu dva. Rabíni hovoria, že význam tohto prvého písmena Tóry je, že všetko, čo je v Tóre, sa stane dvakrát. Raz sa to udialo v histórii a druhýkrát

sa to odohrá v našom živote, na nás. Preto sú tieto tri čítania dôležité aj pre nás.

Prvé čítanie hovorí o stvorení sveta a človeka.

Pápež František hovorí, že dnes je dôležitejšie hovoriť o pravde stvorenia ako o pravde vykúpenia.

Prečo?

Lebo dnešný človek už má problém prijať pravdu o tom, že je stvorený. Človek už chce byť stvoriteľ! Chce rozhodovať o živote a smrti. A vlastne, už sa to deje. My rozhodujeme, či sa niekto narodí a kto zomrie. Dokonca ideme už tak ďaleko, že rozhodujeme o tom, kto bude muž a kto žena. A pritom najväčšia hodnosť človeka je: byť stvorený. Kniha Genezis nám však pripomína plnú pravdu o človeku: ***Ty si stvorený!*** A bol si stvorený ako veľmi dobrý. Nie zlý, ale veľmi dobrý! Si stvorený na obraz a podobu Boha – to je naša najväčšia hodnosť. To je to najviac, čo môžeme mať – obraz Boha v sebe. Ale mám v sebe aj jeho podobu a to znamená, že mu mám byť podobný v tom, čo a ako robím, ako žijem, ako hovorím. Teda, celým životom – to je podoba.

A tak sa pri prvom čítaní môžeme pýtať sami seba: Čím som podobný Bohu? Svojím myslením? Slovanami? Skutkami? ... Som vďačný za to, že žijem?

Druhé čítanie je o Abrahámovi, ako ho Boh vyzve: *Chod' do krajiny Moria*. V Hebrejčine to znie: *Chod' pre seba, (kvôli sebe, pre svoje dobro)*.

Aké dobro má Boh na mysli? To, že mal ísť zabiť vlastného syna? Aké je v tom dobro: Zabi syna!? Toho, z ktorého malo vzísť nespočítateľné potomstvo. Aká je to Božia logika?

Židovská tradícia hovorí, že Abrahám mal vtedy 137 rokov a Izák 37. Viete si predstaviť ten vekový rozdiel? A to, ako vetchý stavec spútava silného mladého muža? To nebol malý chlapček, ako sa to niekedy znázorňuje. Bol to zrelý muž! Abrahám musel Izáka najprv presvedčiť, až potom sa Izák poddal. Židovskí rabíni hovoria, že pre Izáka to nebolo jednoduché.

V jednej piesni sa spieva o tejto udalosti, kde Izák hovorí: ***Otče, zviaž ma mocnejšie, aby Boh nevidel ako sa priečim, aby sme neboli obaja odvrhnutí...***

Rabíni hovoria, že v tejto ťažkej skúške prešli obaja vlastnou smrťou. Nezabila ich, ale obidvoch ich premenila.

Táto udalosť nám hovorí: ***Nemysli si, že si už vo svojom živote zažil s Bohom všetko a že ťa Boh nemôže ničím prekvapiť, ani zaskočiť.***

V Abrahámovi však môžeme vidieť podobu nebeského Otca a v Izákovi zas podobu Ježiša Krista. Tak ako si Izák niesol drevo na obeť, tak aj Ježiš Kristus si niesol drevo na vlastnú obeť. Obaja synovia vystupovali na horu. Obidvaja otcovia a synovia išli na obeť, ktorá ich mala zabiť. A predsa vyšli z nej živí.

Toto je život viery. Je to cesta, po ktorej kráčame. To nie sú spomienky, ale je to to, čo je pred nami. To je viera.

O tomto je aj Veľká noc – vchádzame do niečoho, o čom si myslíme, že nás zabije a predsa vychádzame živí. Je to prechod – Pascha – vstup do reality života, kde si niekedy myslíme, že zahynieme – a my ostávame žiť. To je tajomstvo kríža.

Ako sme vo svojom živote prežívali chvíle, o ktorých sme si mysleli, že je to už náš koniec? Čo nám to vzalo? Čo dalo? Čo sa v nás zmenilo? Posilnila sa vtedy naša viera?

Tretie čítanie nám hovorí o prechode Izraelitov cez Červené more. Obyčajne si myslíme a aj to tak vyjadrujeme, že tam sa

stal zázrak a vody mora sa rozostúpili, aby Izraeliti mohli prejsť po suchu na druhú stranu. Lenže, bolo to tak? Židovskí rabíni, aj Talmud hovoria o tom, že voda sa nerozostúpila hneď. Prvý, kto do vody vstúpil, nebol Mojžiš. Bol to syn Aminadaba, ktorý sa volal Nachson. On vošiel do vody prvý. Vošiel a kráčal.

A voda stúpala... po kolená, po pás, po hrud', po krk...

Až keď mal vody po krk, vtedy sa začala voda rozchádzať. Nešlo tu teda o zázrak v mori, ale o zázrak v človeku. Že išiel a neustúpil, nevzdal sa, aj keď mal vody až po krk.

A ako je to s nami? My chceme, aby nám Boh na životnej ceste dobre že nie všetko upratal z cesty. Lenže, vtedy nemáme šancu zažiť zázrak! Zázrak sa môže udiť až vtedy, keď budeme mať všetkého až po krk! Keď sa už ľudsky ďalej ísť nedá, keď to znamená pre nás už koniec. Teda, najprv musí byť prejav našej viery, až potom môže nasledovať zázrak.

Až vtedy môže začať všetko odznovu. Až vtedy môže dôjsť k znovuzrodeniu – k prechodu. Boh nás prevádza cez niečo, o čom si myslíme, že nás to zabije. Ale On si najprv od nás pýta rozhodnutie: **Ideš, alebo zostaneš?**

Rovnaké rozhodnutie má aj Veľká noc: Ideš ďalej s Ním, alebo zostaneš bez Neho?

Adam, Abrahám a Mojžiš.

Tri postavy na troch miestach: záhrada, hora a more.

Tam sa odohráva aj náš život:

Záhrada – Na koho sa podobám?

Hora – Som ochotný obetovať sa?

More – Som schopný ísť do mora neistoty?

Mám túžbu ísť za Ním, za Otcom, ktorý ma čaká v zaslúbenej zemi, robiac v živote to, k čomu ma pozýva Jeho Syn?